

ESTEVE GRASET

Autor, director i escenògraf

OBRA RECENT:

TEATRE • TRILOGIA DEL MAR

"Extrarradios", 1989.

"Fenómenos atmosféricos", 1991

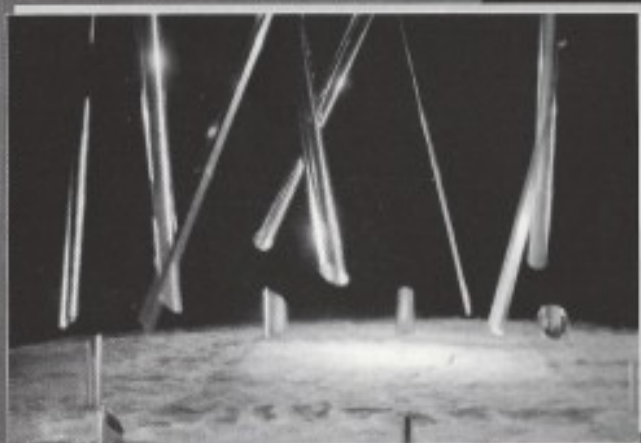
"Expropiados", 1992

INSTAL·LACIONS

"Palos de lluvia"

"Ventana Trasera"

Construcció TUBS: JARI CdeB

E. Graset

ZOTAL TEATRE

Elena Castelar-Manel Trias

Es forma l'any 1981 amb "Taca a la pista".

1984, "ZOTAL".

1988, "ZOMBI".

1992, "Z"

Realitzen també múltiples col·laboracions per a TV.

El 1986 la companyia fixa el seu espai de treball a Granollers.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Barcelona
Servei de Cultura

AJUNTAMENT DE
GRANOLLERS

Stijes Publicitat, sl

Espectacle coproduït amb el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya. Amb la col·laboració de l'Ajuntament de Granollers i PERIFÈRICS del Centre Dramàtic d'Osona.

Organum

d'Esteve Graset

ZOTAL TEATRE

Elena Castelar - Manel Trias

Casa de Cultura Sant Francesc

AJUNTAMENT DE GRANOLLERS

ORGANUM

o els espais tangibles del somni

Un trio d'actors, entre el teatre, la dansa, el circ, tal vegada un teatre de la memòria. Una realitat virtual que pot quasi tocar-se amb els dits, quasi respirar-se.

Un actor immòbil al mig d'uns tubs. Dos actors colpegen rítmicament els llargs tubs buits. Comença la funció. Comença la música.

Teatre contra la decoració: s'estableix, des d'un principi, una línia de continuïtat entre les músiques i l'escena. Les músiques de Ligeti, Gubaidulina, Kurtág, però també les músiques creades en el propi escenari: les mans als tubs, els peus al terra de blat, els cossos actius a terra i a l'aire; les veus increïbles. La veu trencada... La música de l'escena és el resultat d'una fusió. Forma part de l'oxigen que es respira, des que comença fins que acaba la representació.

ORGANUM és el començament d'una nova trajectòria, un viatge de coneixement i de plaer, amb profundes arrels als viatges anteriors: l'univers de la veu, l'idioma dels objectes, la dramaturgia del mar, la mirada múltiple de l'ésser humà.

Això és teatre, i és dansa, i és música, i és l'espai d'un circ, i és una poderosa i atraient instal·lació escènica.

Tot s'integra, però ens trobem molt lluny de l'arrogant obra d'art total del romanticisme. El procés s'inverteix: no és el demiürg totpoderós que imposa una certa visió totalitària del món, sinó més aviat el procés invers: els elements de l'escena es barregen poc a poc fins a formar una espècie de llenguatge natural de l'escenari. L'art teatral del nostre temps no és el resultat d'una imposició, sinó fruit d'un encreuament.

És el propi espai del teatre aquell que se'ns ofereix com a espai natural d'aquestes fusions, en un procés que en certa manera s'assembla a la integració del diferents instrumentistes en un grup de jazz en estat de gràcia. La pista de circ d'ORGANUM és l'espai de joc.

Les escenes d'ORGANUM constitueixen una única gran escena. El temps no s'atura. Les noves incidències de l'espectacle neixen dins de les anteriors. El ritme global, el temps global de l'espectacle és el resultat d'una fluida aplicació de l'art del muntatge teatral: no es munten idees ni prejudicis, es munten escenes i seqüències, físiques i sonores, que passen a formar part d'un temps compartit.

No hi ha "parts": tot funciona en un moviment ininterromput. Les "incidències" són com a seqüències d'una pel·lícula sota l'aigua: els textos són com a peixos burletes i majestuosos, la presència i el moviment dels quals són captats de sobte per la nostra càmera submarina.

O també: el perllongament de "La dramaturgia del mar", o també: l'espai d'un somni.

Tot això és quelcom més, molt més que un concert: un concert de teatre (la dansa també és teatre), al qual han estat convidades totes les arts. Doncs l'art és, al cap i a la fi, el millor que és capaç d'oferir als seus semblants l'ésser humà. ¿Per què ens entestem en oblidar quelcom tan essencial i tan senzill?

Antonio Fernández Lera

J. BOVER

ORGANUM

(Teatre-dansa)
d'Esteve Graset

Intervenien:

Elena Castelar
Manel Trias
Cesc Casadesús

Música:

György Ligeti
György Kurtág
Sofia Gubaidulina

Instal·lació escènica i direcció:

Esteve Graset

Del 29 de juny al 3 de juliol

a la Casa de Cultura Sant Francesc

Espí i Grau, 1

Instal·lació:

Dies de visita 29 i 30 de juny i 1 i 2 de juliol.

Representació:

Dies 1 i 2 de juliol a les 22.30 hores

Dia 3 de juliol a les 19 hores

TUBS

instal·lació d'Esteve Graset

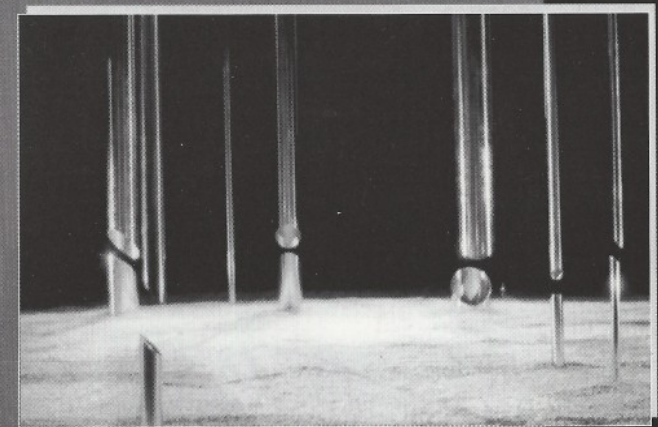
Dos fragments d'un mateix tub d'acer, formen una vertical discontinua de la qual s'ha suprimit una porció.

Seràn diversos els tubs així disposats, que en la seva posició inicial, recorreran la distància entre el sostre i trespol. La verticalitat donada al conjunt, és modificable. Els fragments inferiors, romandran com immòbils punts de referència, mentre que les fraccions suspeses al sostre, es veuran obligades a recórrer trajectòries pendulars, essent fixades en un punt del seu recorregut, marcant així un angle de demora, respecte a la vertical de referència.

Es convertiran en els eixos constructius de la distribució espacial. La similitud de les seves posicions, dona lloc a un espai ordenat; la seva disparitat, a un laberíntic disseny i les successives redistribucions, a un espai mutable.

Per una altra banda, les qualitats físiques del material, faran de la seva superfície externa, un cos reflector, que repartirà la llum rebuda i retornarà imatges deformades, dels objectes que percebrà en el seu recorregut.

Una vegada accionat el mecanisme, com a transeünts d'aquest espai, iniciaran les seves anades a qualsevol lloc, tenint en compte els seus límits. Seguiran, podran trobar-se. Tindran el seu propi registre de la recerca, captant còpies seccionades de l'entorn. Seguiran...

E. Graset